

άλογολάτης ό, Ήπ. —ΚΚρυστάλλ. Έργα 2,16 ΣΠασαγιάνν. Αντίλ. 17 —Λεξ. Βλαστ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. λάτης, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ ζευγολάτης. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ γαιῶδουρολάτης.

1) Ὁ ἐλαύνων ἵππους, ἱππηλάτης ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Ἀπόμακρη ποδοβολή γροικῆς νὰ τροχαλεύη
ποῦ ἄλογολάτες ὁδηγοῦν ᾽ς τὸν κάμπο τ' ἄλογά τους.

2) Φύλαξ ἵππων Ήπ. —ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Βλαστ. : Ποίημ.

Καὶ κάπου κάπου ὁ ἀντίλαλος βραχνὸ τραγούδι φέρνει
τοῦ ἄλογολάτη, τοῦ βαλμᾶ, ὁποῦ γυρνάει κ' ἐκεῖνος
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

άλογολίβαδο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ λιβάδι.

Λειμὼν κατάλληλος πρὸς νομὴν ἵππων.

άλογολίθι τό, Πελοπν. (Κόρινθ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ λιθί.

Ὁ θεϊκὸς χαλκὸς χρήσιμος εἰς καυτηριασμοὺς τῶν
πληγῶν ἄλογων. Συνών. ἄλογόπετρα, γαλαζόπετρα,
μαβιά πέτρα (ιδ. πέτρα). [**]

άλογόμαζα ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μάζα.

Χόρτον τι.

άλογόμαντρα ἡ, ἐνιαχ. ἄλογόμαδρα Πελοπν.(Μάν.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μάντρα.

Μάνδρα, στάβλος ἵππων. Συνών. ἄλογοβορός.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλογόμαντρα Ἀνδρ.
Μηλ. Σῦρ. Σέρφ. Ἀλογόμαδρα Λήμν. Ἀλεόμαντρα Μύκ.

άλογομούλαρα τά, Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν.(Οἶν.) κ.ἄ.

Έκ τοῦ πληθ. τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μουλάρι.

Ἴπποι καὶ ἡμίονοι μαζὶ ἐνθ' ἄν. : Δὲν ματιάζονται καὶ
δὲν ἀρρωστᾶνε μόνον τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ μάτι, ματιάζονται καὶ
σκάζουν καὶ τὰ ἄλογομούλαρα Οἶν. Δὲν ἔχω φαεῖ νὰ φάνε
τὰ ἄλογομούλαρά σας (ἐξ ἐπαφδ.) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Χίλιοι κρατοῦν τὴν κούδα τση, τρακόσιοι τὴν ποδῆ της
κι ἄλλοι τρακόσιοι δώδεκα τ' ἄλογομούλαρά της
(κούδα=οὐρά γυναικεῖου φορέματος) Ζάκ.

άλογομούλαρο τό, Κεφαλλ. κ. ἄ.

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μουλάρι.

Ἴππος ἔχων τὰς ιδιότητες ἡμίονου, ἦτοι δυνάμενος
νὰ βαδίζῃ εἰς πετρώδη ἐδάφη καὶ ἀντέχων εἰς τὴν πο-
ρεῖαν καὶ εἰς τὸ πολὺ φορτίον.

άλογομούρης ἐπίθ. ἐνιαχ. ἄλοομούρης Νάξ.(Ἀπύ-
ρανθ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μούρη.

Ὁ ἔχων πρόσωπον μακρὸν ὡς τὸ τοῦ ἵππου, σκωπτι-
κῶς ἐνθ' ἄν. : Λένε πῶς εἶναι ὁμορφη, μὴν ἄλοομούρα ᾽κεῖ
χάμαι! Ἀπύρανθ.

***άλογομπέγρια** τά, ἄλογοδέγρια Κρήτ.

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μπέγρι.

Ἴπποι ἐν γένει (ἢ σύνθεσις τῶν δύο ταυτοσήμεων λ.
μόνον δι' ἀνάγκην μετρικὴν) : Ἄσμ.

Ἄι μου Γεώργι ἀφέντη μου, χῶσε με τὸ κοράσιο
νὰ φέρν' ὁκάδες τὸ κερί κι ὁκάδες τὸ λιβάνι
καὶ μὲ τ' ἄλογοδέγρια νὰ κουβαλῶ τὸ λάδι.

άλογόμυγα ἡ, ἄλογόμυια Θήρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Πελοπν. (Οἶν.) ἄλογομυῖα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)
ἄλονόμυια Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἄλοόμυια Νάξ. Ρόδ. Σίφν.
ἄλονόμυια Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄλογόμυια σύνηθ. ἄλογό-
μυγια Κρήτ. Πόντ. ἄλογόμυγια Θράκ. Μακεδ. (Μελέν.)
ἄλογόμ'γα βόρ. Ἰδιώμ. ἄλογόμυια Λέσβ. ἄλογόμυγια
Καπτ. (Ἀραβάν.) ἄλογόμυζα Τσακων. ἄλογόμυλα Ήπ.
(Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογον καὶ μυῖγα. Τὸ ἄλογόμυλα
κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ μούλα. Τὸ ἄλογόμυγια καὶ
παρὰ Πορτ.

Ἔντομα τοῦ γένους τῶν ταβανιδῶν (tabanidae) καὶ
τοῦ γένους τῶν οἰστρῶν (oestridae) τῆς τάξεως τῶν
διπτέρων (diptera), μάλιστα δὲ ἡ μυῖα ἡ ἱππόβοσκος ἡ ἱπ-
πειος (hippobosca equina), ὁ τῶν ἀρχαίων μύωψ, παρά-
σιτος μὲ ἐνοχλητικὰ κεντήματα ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἡμίονου,
ὄνου, βοδὸς ἐνθ' ἄν. : Φρ. Ἔχει ἄλογόμυιγες (ἔχει φροντίδας
καὶ σκέψεις ἢ ὑπονοίας) Πελοπν. (Λάστ.) Τοῦ μῆκε ἄλογό-
μυγια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τοῦ
᾽βαλε ἄλογόμυιγες (τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτεύεται) Ήπ. Σὰν νὰ
τοῦν κέντ'σαν ἄλογόμ'γες (ἐπὶ τοῦ ἀνησύχου) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) || Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνοχλητικοῦ Πελοπν.
(Συκεῖα Κορινθ.) Συνών. βοῖδόμυγια. [**]

άλογόμυλος ό, Θήρ. Κεφαλλ. κ. ἄ. —Λεξ. Περίδ.
Βυζ. ἄλογόμ'λους Θράκ. ἄλογόμυλας Πελοπν. (Μάν.)
ἀγόμενλε Τσακων.

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ μύλος. Ἡ λ. καὶ εἰς κώδικα
Κρήτης τοῦ 1668. Διὰ τὸν μεταπλασμόν τοῦ τύπ. ἄλογό-
μυλας πβ. καὶ νερόμυλας.

Μύλος ὑπὸ ἵππου κινούμενος ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς
τοπων. Παξ.

άλογονικό τό, Προπ. (Ἀρτάκ.)

Έκ τοῦ πληθ. ἄλογονικά ἐκ συνθέσεως τοῦ ἄλογα
καὶ ὀνικά πληθ. τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ ὀνικόν.

Ἴππος (ἡ λ. κατὰ πληθ. ἄλογονικά ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς
ἵππους καὶ ὄνους μαζὶ, ὡς τὸ ἄλογομούλαρα ἵππους
καὶ ἡμίονους, κατόπιν δὲ λησμονηθείσης τῆς σημ. τοῦ β'
συνθετ. ἐλέχθη μόνον ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἵππου καθ' ἐνικ.) :
Ἄσμ.

Ποιὸς μαῦρος ἀπ' τοὺς μαύρους μου κι ἀπ' τ' ἄλογονικά μου
θὰ πάη ἀπόψε ᾽ς τὴ Σουριά, θὰ πάη καὶ θὰ γυρίσῃ ;

άλογονταρντάνα ἡ, ἐνιαχ.

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ νταρντάνα.

Ἡ νόσος ἰνφλουέντζα τῶν ἵππων.

άλογοουρά ἡ, πολλαχ. ἄλογοῦρά Κέρκ. —Λεξ. Μ.
Ἐγκυκλ. ἄλογοῦρά Θράκ.(Αἰν.) ἄλογοῦρά Ζάκ. Κεφαλλ.
ἄλογοῦρα πολλαχ. ἄλογοῦνοῦρά Θεσσ. Στερελλ.(Αἰτωλ.)

Έκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ οὐρά, παρ' ὃ καὶ νοῦρά.

